

Gillaren

Medlemstidning för Stockholms Spelmansgille

Nr 2/2014

Stockholms
Spelmansgille

Stockholms Spelmansgille grundat 1944

<http://www.stockholmsspelmansgille.se/>

Förtroendevalda år 2014:

Nämnden:

Styresman:	Stefan Lindén
Medelsförvaltare:	Mats Rönnås
Skrivare:	Fredrik Bruno
Ordinarie ledamöter:	Vappu Hämeenaho, Helen Grid
Ersättare:	Kaj Nenning, Lasse Lidgren

Övriga funktionärer:

Spelfogde, notfogde, arkivarie:	Allan Westin
Stf. spelfogde:	Stefan Lindén
Granskningsmän:	Kaj Jarlevik, Margareta Berglind
Redaktörer för Gillaren:	Lasse Lidgren, Eva Crona
Ansvarig för hemsidan:	Inga Bergenmalm Kontakt: sthlmspel (at) gmail.com
Valberedning:	Ulf Fredriksson, Klas Lundqvist

Medlemskap:

Information: Stefan Lindén, tel. 0158-13554. Enskild medlem 200 kr. Familj 250 kr.
Betalningsmottagare: Stockholms Spelmansgille. Plusgiro 56312-2. Ange vid betalningen att beloppet avser medlemskap.

Musikinstrumentförsäkring:

Försäkringshandläggare: Stefan Lindén, tel. 0158-13554. Information, se hemsidan.

Gillaren

Medlemstidning för **Stockholms Spelmansgille**

Ansvarig utgivare: Stefan Lindén

Redaktörer: Lasse Lidgren, Kristinehammsgatan 66, 12344 Farsta, lasse.lidgren(at)pp.ephone.se, tel. 0702-780816

Eva Crona, Hallandsgatan 34, 11857 Stockholm, eva.crona(at)gmail.com, tel. 0707-527235

Detta är Gillaren nr 2/2014, utkommer i december 2014. Nästa nummer utkommer om cirka ett halvår.

Framsidesbild: Fredrik och Ulla dansar på Gillets söndagsträff 26:e oktober. Foto: Inga Bergenmalm

Kallelse till årsstämma:

Stockholms Spelmansgilles årsstämma år 2015 kommer att hållas den 25 mars kl 18:00 i Vasa Real-skolan, korsningen Karlbergsvägen/Dalagatan vid Odenplan.

Spelövningar våren 2015

i Stockholms Spelmansgille äger rum på onsdagar kl 18.00–21.00 (samling 17.45) på Vasa Real-skolan, korsningen Dalagatan-Karlbergsvägen nära Odenplan, sal C21 (2 tr. upp). Kök saknas, ta med eget fika (och ta hem soporna!). Vi börjar 7/1, håller på varje onsdag (utom skolloven vecka 9 och 14), fram till och med 20 maj. Noter finns att köpa, ta med inspelningsapparat.

Spelträffarna på Jakobsbergs gård, Odd Fellowvägen 22, Bredäng, äger rum söndagarna 25 januari, 22 februari, 29 mars, 26 april och 24 maj (alltså inte 31 maj!). Onsdagsgruppen samlas kl 12.00, programmet pågår kl 13.00 till ca 16.00.

Låtar för onsdagsgruppen:

<u>Januari</u>	<u>Tonart. Nr.*)</u>
Kvarnresan, Bodapolska	Gm. 27
Julpolka fr. 1907	G. (Ny)
Pols fr. Røros, Norge	D. 44
Polska fr. Färentuna	DDG. 14
Lappkungens polska	Dm. 33

Februari (inte 25/2!)

Polska e. Sven Gref, Orsa	G. 17
Grannens bastu, visa	Dm. 801
Slängpolska fr. Kumla	G. 26
Över sjö å land, polska	Dm. (Ny)
Schottis fr. Grästorp	G. 307
Silkesvalsen, Älvdalen	Gm. 212

Mars

Silltunnelåten, polska	D. 45
Halling fr. Ekshärad	Dm. (Ny)
Polska i dur o moll, Boda	DDm. 11
Finnskogspols, Jon Andersson	D. 01
Skälleko, gånglåt, Bjuråker	G. 416
Rot-Anders mazurka, Muskö DG.	101

April (inte ¼!)

Polska e. Lövhög-Per	D. 36
Brudmrsch fr. Edsbyn	Dm. 404
Polska e. Ritekt-Jerk	C. 42
Hambopolska, Blinde Petter	G. (Ny)
Baltzerjungfrun, vals	D. 202
Skräddarkadrilj, Gotland	G. 702

Maj

Polska fr. Svanskog	A. 49
Håll dig väl, hambo	CCG. 19
Schottis fr. Burträsk	D. 304
Polska e. Moberg, Älvros	Dm. 38
Fäbodlåt fr. Mälarhöjden	Dm. 806
Polska e. Jonk-Jonas	Dm. (Ny)

Allspelslåtar:

<u>Januari</u>	<u>Tonart. Nr*.)</u>
Schottis fr. Bingsjö	D. 302
Tobogubben, polska	F. 51
Noas snoa	D. 505
Kumlapolskan e. Zuaw	G. 25.
Talgoxen, polkett	F. 508

Februari

Skepparschottis	D. 313
Hambo på logen	G. 35
Gärdebylåten	D. 406
Ingrid Dardels polska	D. 07

Mars

Schottis fr. Blyberg	D. 303
Emma, vals, Finland	Dm. 204
Snurran, snoa	G. 506
Polska fr. By, Dalarna	G. 04

April

Skänklåt, Husby-Oppunda	D. 407
Svensk-Annas vals	D. 215
Trollens brudmarsch	Gm. 422
Skålbergslåten, Bodapolska	G. 46

Maj

Vendelpolskan	G. III. 57
Skänklåt e. Blom, Bjuråker	G. 401
Wigers polska, Järvsö	G. 58
Äppelbo gånglåt	G. 423

*) Tonart: I regel dur, moll anges med "m". III betyder: "Tre repriser". "DmIII" betyder alltså: 3 repriser i D-moll.

Numreringen är Gillets nya numrering från nov. 2013, där polskor har nr. 1-100, mazurkor 101-200, valser 201-300, osv.

Oklarheter kan redas ut av Allan Westin, tel: 08-38 10 42.

Kalendarium

3 januari – Bygdedansens Vänners spelmansstämma på Fältöversten. Samling kl. 12. Allspel kl. 12.30. Vi har ett scenprogram och spelar även till dans (övning på onsdagsgruppen i december).

24 januari – Vinterstämma i Kallhäll. Vi spelar till dans kl. 18.45 på plan 2.

14 februari – Slagsta Gillles vinterstämma i Hallunda Folkets hus från kl 13.

25 mars – Gilllets årsstämma.

27 april – Gillet spelar på samkväm i Kungsholmens församling.

Allspel 28/9. Foto: Erik Bergenmalm

Gillestuga i Jakobsbergs Gård, Bredäng 28/9 -14

Det var mycket folk på denna söndagsträff. Det började med ett mäktigt allspel, c:a 40 spelmän var med! Sen var det fiolsolo med Kaj Nenning, bl.a. ett par låtar från Härjedalen. Därefter kom Onsdagsgruppen inom Gillet, som framförde månadens intränade låtar. Magnus Carlegrim kom sen och berättade (och visade bilder) om fiolbyggaren Olof Larsson i Östergötland, och spelade några fiollåtar som Larsson lämnat efter sig i en notbok. Åke Jansson pratade om Nyckelvikskällan i Nacka, och läste några texter om naturens underverk, och spelade också en låt på fiol. Stefan och Cecilia Lindén sjöng några folkliga visor bl.a. om tiggeri och allmosor (aktuellt ämne!) och sorglig kärlek. Dexter Norrman, en ung släkting till Cecilia, spelade sen vismelodier från Rättvik och Utanmyra på dragspel. Sen uppträdde

”Nalle”, inte med piano denna gång, utan med munspel. Vi fick höra ett par vismelodier. Därefter kom Fredrik Andersson med sin fiol, som lät oss höra bl.a. Svanpolska och den egenkomponerade Hersbygaloppen, som (trots namnet) var en polska. Sen var det dags för gemensamt spel till dans, då vi turades om att föreslå låtar. Det blev då en ganska blandad kompott med både polskor och gammeldans i en timmes tid, och bra lät det för det mesta!

Allan Westin

Dexter Norrman med dragspel 28/9. Foto: Erik Bergenmalm

Gillestuga på Jakobsbergs gård 141026

Programmet på gillestugan var det sedvanliga och startade upp med allspel där ett 40-tal spelmän deltog, på fiol, gitarr, nyckelharpa, träblåsare och tvärflöjt. Därefter spelade Kaj Nenning solo på fiol, först tre låtar, bl.a. Svartåvalsen, och avslutningsvis en klassisk melodi med vibrato, Höstdrömmar.

Sedan var det dags för en grupp spelmän som kallar sig Spelmän Utan Gränser (SUG) och regelbundet spelar ute på stan och samlar in pengar till Läkare Utan Gränser. Initiativtagare och informell ledare är Lennart Lyngå som berättade kort om SUG, varefter gruppen spelade två låtar ur repertoaren.

Magnus spelar Olof Larsson-låtar. Foto: Inga Bergenmalm

Näste man på scen var Magnus Carlegrim. Han fortsatte berättelsen om Olof Larsson, som byggde fioler, bl.a. den som Magnus numera har och som är från 1883. Magnus medförde Larssons notblad och

spelade fyra låtar därifrån, varav en var en hambopolkett av Olof Larssons äldste son Adolf Larsson. Sedan var det dags för Onsdagsgruppen att spela några av oktober månads övningslåtar, bl.a. i eget arrangemang. Långdans från Sollerön och Långdans från Mora med inledande spel av blåsinstrumenten.

Anders Lindstrand kom sedan och spelade solo på flöjt, Limu Limu Lima, Spel-Gulles polska och Bröllopsmarsch av Axel Inghe från Guldsmedshyttan. Därefter på spilåpipa Bakmes av Åker Erland och Visa från Ljugarn. Anders berättade också om de olika instrumenten. Under 2014 medverkar Anders med artiklar om flöjter och spelpipor i Stockholms Spelmansgilles tidning Gillaren nr 1 och 2. Vi fick också ett vokalt inslag, Cecilia och Stefan Lindén sjöng visor, delvis med höstlov- och stormtema, ibland med bistånd av publiken. Vi fick veta att 24 oktober, Mikaelidagen, var ett viktigt datum förr i tiden, då pigor och drängar hade rätt att avsluta sin tjänst. Till hågkomst sjöng Cecilia och Stefan därför Visa om Mikaelidagen. De avslutade med en lite fräck visa om olika yrken. Onsdagsgruppen kom tillbaka och spelade övriga av månadens låtar från oktober.

Rachel Pettersson spelade två låtar solo på sin keltiska folkharpa. Rachel om harpan och spelet: ”Harpan är ett instrument med mycket gamla rötter som har spelats mycket inom folkmusiken i Skottland och på Irland. Där talar man ofta om den brutna traditionen i och med att harpspel under 1800-talet till stor del ersatts av fiolspel men det blev ett återupplivande av harpan som folkmusikinstrument i början av 1900-talet. På Irland samlade man 1792 ihop de gamla harpisterna

och organisten Edward Bunting anlätades att teckna ner deras låtar. Det blev en viktig källa till kunskap om harpmusiken från äldre tid. Jag ska nu spela en låt från denna tid av Turlough O'Carolan som levde mellan 1670 och 1738. Denna man var blind och fick hjälp av en godsägare som bekostade hans musikutbildning. Därefter försörjde han sig genom att resa runt och spela på gårdar. Han sägs vara bättre på att komponera än att spela harpa och skrev många låtar för att ära dem han just fått husrum hos. Jag spelar nu för er en låt som heter "Blind Mary".

Musik för harpa är inte så vanlig i svensk folkmusik, men det finns exempel på musik som passar bra för harpa och en del som går att spela med lite anpassning. En begränsning är att harpan är diatoniskt stämd så det blir som att spela på pianots vita tangenter. Hur spelar man då i moll? – Genom att ställa om några strängar med halvtonsklaffar som jag gör nu för att spela "Gånglåt från Grangärde" av Dan Andersson. Den lärde jag mig när jag spelade med Avesta Spelmanslag." /Redigerat av Rachel Pettersson

Rachel spelar harpa. Foto: Inga Bergenmalm

Gillestuga i Jakobsbergs gård, 30/11 -14.

Vi började med allspel med drygt trettio spelmän på banjo, dragspel, fiol, flöjt, gitarr och nyckelharpa. Sedan uppträdde spelmän solo eller i mindre grupper. Först den nybildade nyckelharpsgruppen, med Magnus Carlegrim och Ulf Fredriksson, som bl.a. spelade en norskinspirerad Reinländer från Skåne. Utanför programmet höll Åke Jansson ett anförande med anledning av Gillets 70-årsjubileum. Cecilia och Stefan Lindén sjöng visor med advent- och julkaraktär och berättade om bakgrunden till uttrycket "komma upp i smöret". Det har sin förklaring i att man i gamla tider åt julgröten ur

"Nalle" och Lotten avslutade konsertprogrammet och spelade några välkända melodier på piano, bl.a. Fritiof i Arkadien.

Nalle på piano och Lotten på tvärflöjt spelar musik av Evert Taube. Foto: Lasse Lidgren

Därefter blev det tillfälle till dans till musik av alla närvarade spelmän och vi gick laget runt med att välja låtar. Sedvanlig caféservering med goda mackor mm som uppskattades av både gäster och spelmän.

Eva Crona

gemensam skål, med smöret i mitten. Den som kom först till mitten hade kommit upp i smöret. Gillets "huspianist" Nalle spelade Fredriksvalsen samt även några julsånger. Därefter var det dags för Fredrik Andersson som spelade solo på fiol 4 polskor varav även denna gång en egenkomponerad sådan, med namnet "Trolleripolska". Sist ut var paret Anita Källås och Sture Skog på nyckelharpa och dragspel. Onsdagsgruppen framträdde som brukligt i två block mellan ovan nämnda uppträdande, och spelade de sex låtar som man tränat in under november.

Kaféet var fullsatt med ett trettiofemtal gäster. Jag fick en liten pratstund med Margareta Karlsson som

satt och fikade med sin man. Margareta är en trogen gäst på våra spelstugor. Jag har sett att Margareta omnämns då och då i tidigare nummer av Gillaren, bl.a. nr 2/2012, och kallas en av Gillets huspianister. Margareta berättade att hon blev medlem i Stockholms Spelmansgille genom att hon lärde känna Gunnar Sundqvist och de började spela tillsammans på piano och fiol. Ytterligare några fiolspelmän från Gillet anslöt, bl.a. Olle Moberg. Så småningom var de fem i ensemblen, som spelade regelbundet hemma hos Margareta där pianot fanns. I Gillet kom ensemblen att kallas Pianogruppen,

och hade återkommande program på tidigare gillestugor. Några medlemmar i ensemblen har gått bort men övriga är fortfarande aktivt musicerande på olika sätt.

Efter programmet var det dags för spel till dans. Gästande spelmän samt övriga valde låtar att spela till dansen. Stockholms Spelmansgille skulle senare på kvällen fira 70-årsjubileet med middag och spel i samma lokal och förberedelserna för detta pågick som bäst under gillestugans program.

Eva Crona

Bilder från Gillets jubileumsfest 30 november av Inga Bergenmalm

Lena underhåller festen. Foto: Inga Bergengmalm.

Festkommittén leder allsången. Foto: Inga Bergengmalm

Spelningar hösten 2014

2014

30 augusti Riksspelmansstämma på Skansen. Ett trettiotal spelmän från Stockholms Spelmansgille medverkade på dragspel, fiol, flöjt, gitarr och nyckelharpa. Vår spelledare Allan Westin presenterade programmet som innehöll spel och sång. Vi spelade på scenen på Hazeliusgården och senare med dansinriktad repertoar på Bollnästorget. Där dansade man vals, schottis, snoa, polska och pols till vårt spel. Det var gott om utrymme på dansbanan och ett antal ystra barn tog chansen till fri dans på egen hand.

13 september Rörby Gårds Hembygdsdagar på Lovön innehöll även en folkmusikdel, där Stockholms Spelmansgille hade ett program med

spel på scen. Ett drygt tiotal spelmän från Onsdagsgruppen på fiol, gitarr och nyckelharpa medverkade under ledning av Allan Westin.

Uppvärmning framför Seglora kyrka inför dansspelning på Bollnästorget. Foto: Lasse Lidgren

Intervju med Allan Westin

Den 5:e november fick Gillarens redaktörer en pratstund med Gillets spelledare Allan Westin om Gillets utveckling under hans tid som medlem. Det blev en lång berättelse med många utvecklingar kring folkmusikrörelsens historia.

Om repertoaren, bakgrund till geografisk representation

Allan: Från början var det så att spelmännen i Gillet hade bakgrund i olika spelmanstraditioner, delvis beroende på eget geografiskt ursprung. Spelmännen började lite löst gruppera sig utifrån detta och tillsammans spela låtar med samma ursprung. På 50-talet fanns det inom laget t.o.m. spelmanslag som representerade olika landskap. Vissa landskap

var dock inte alls representerade. Dalarna hade en klart utpräglad gehörstradition, till skillnad från andra delar av landet, där man var mer inställd på notspel.

Man beslöt ändå att samla ihop sig till ett enda spelmanslag där alla var välkomna och t.ex. ha en gemensam repertoar. Man tog bl.a. upp låtar också från Västergötland och Småland, landskap som tidigare inte fanns representerade i repertoaren. På grund av detta kom laget att bli ett spelmansgille, med namnet Stockholms Spelmansgille, med den speciella organisation som utmärker ett gille.

Allan under onsdagsträffen. Foto: Lasse Lidgren

Med eller utan dans

Lasse: När blev du spelledare?

Allan: Jag var vice spelledare från omkring 2008, det var när Olle Moberg dog 2010 eller kanske året innan som jag blev ordinarie spelledare.

Eva: Enligt Gillaren 2011 orienterade Gillet sig mer mot att också spela till dans, inte bara på scen. Hade det med dig att göra?

A: Spelmansgillet förr i tiden, 70- och 80-talet, spelade endast gammeldansmusik till dans. Polskor spelade man för att det var kul att spela, och mer som konsertmusik med prydliga tvåstämmiga arrangemang. Spelmansrörelsen överhuvudtaget hade dittills ingen tanke på att man kunde dansa till polskor. På 70-talet kom en motrörelse, man startade ”danshus”, med social dans till folkmusik. De yngre spelmännen vid den här tiden, däribland jag, var intresserade av att spela polska på ett dansmässigt sätt. De som spelade folkmusik för social dans började kalla det för folklig dans eller bygdedans för att skilja det från ordet folkdans, som redan var upptaget. Det här är lite om bakgrunden. I vår repertoar och på våra spelövningar har vi låtar avsedda både till dans och till spel på scen. Men vi får fler scenspelningar än vi får dansspelningar.

Med eller utan noter

A: Äldre spelmän spelade efter noter och på 50- och 60-talen hade de ofta klassisk skolning. Spelmanslagen hade notställ på scenen och det såg man som ett tecken på bildning. Folkmusiken fanns

inte som en egen stilmässig genre utan sågs som lite enklare form av seriös musik. Den yngre spelmansrörelsen på 70-talet, inspirerad av Skäggmanslaget och Pers-Hans, spelade ofta efter gehör. Det blev en brytning även inom Gillet där man av tradition hade spelat efter noter. Själv var jag också gehörsspelman, och jag kom med i Gillet 1977 när jag var 29 år. Det fanns kanske enstaka andra som var gehörsspelmän men de flesta spelade efter noter och hade väl en del klassisk skolning. Men jag tyckte det var en positiv stämning i Gillet och jag kände mig välkommen. I Gillet fick jag träning på noter och det är jag jätteglad för idag. Bland mina jämnåriga gehörsspelmän utanför Gillet var det väldigt viktigt att spela äkta, de var något av renlärliga äkthetstalibaner. ”Viksta-Lasse spelar inte så där”, ”Du ska inte lägga till en ton på en Hjort-Anderspolska”. På 70-talet var det alltså två läger, för och emot noter. Men det där har lugnat ner sig. Och av dem som förut tyckte det var en styggelse med noter har en del fördjupat sig i folkmusikens rötter och lyssnat på gamla inspelningar. Men före 1900 finns det få ljudinspelningar, så då måste man gå till noter för att forska på hur polskan såg ut på 1700-talet och så vidare. Så plötsligt har de börjat gräva i noter. De döper då om dem till ”uppteckning”, det låter mer seriöst, man undviker ordet noter.

Allan buskspelar på utomhusstämma. Foto: Lasse Lidgren

E: Ska nya medlemmar i Gillet känna att det är okej att spela på gehör?

A: Jo men det säger jag också till dem. Ta med inspelningsapparater. Det är viktigt att kunna höra rytmen, vilket inte kommer fram riktigt i noterna. Det finns noter så att man kan få hjälp att se vilka toner det är speciellt i svåra löpningar. Men det är inget krav med notspel. Jag brukar lägga upp det så

att det inte är alltför många låtar att lära sig åt gången. Om du har ett notkunnigt gäng så är det ofta många låtar de kan spela efter noter men låtarna sitter inte i huvudet. Gehörsspelare har ofta mindre mängd låtar och får jobba mer för att lära in låtarna men sen sitter de benhårt. Målsättningen är att vi ska lära oss låtarna och kunna spela utan noter, det är viktigt för samspelet både med andra spelmän och med en publik.

E: Vad kan man göra för att komma till bra samspel?

A: Jag tror att det är fråga om rutin. Att lära sig behärska instrumentet. Och så kan man lyssna på bra spelmän. Det är ungefär som att lära sig tala ett främmande språk, ju mer man hör språket talas desto bättre uttal får man. Lika så får man bättre rytm med tiden. Spela mycket med andra människor och lyssna på dem. Jag brukar säga ha sordin på den egna fiolen så hör du den andra bättre. Ju mer man lyssnar desto mer går in automatiskt.

Allan buskspelar på inomhusstämman. Foto: Lasse Lidgren

L: Har du skrivit de flesta andrastämmorna till repertoaren vi har nu?

A: Det har nästan blivit så nu. De flesta andrastämmor vi hade förut har varit onödigt

tillkonstrade och för svåra för amatörer att klara av. Andrastämmorna var ofta med lite svårare arrangemang, så spelmännen hann inte riktigt med. Därför har jag skrivit andrastämmorna själv och försöker göra dem så enkla och lättspelade som möjligt. Det är meningen att även de som spelar andrastämmorna ska kunna dem utantill så att de kan koncentrera sig på spelet i samklang med övriga. Jag tror att det är en av förklaringarna till att det låter så bra som det gör i dag, att vi har en slags enhet mellan andrastämman och melodin.

Allan under söndagsträffen. Foto: Inga Bergmalm

Med eller utan komp

L: Hur viktiga är kompinstrument?

A: Jag tycker det är kul med kompinstrument och det är himla bra när det funkar. Men det är nästan ingen gitarrist eller dragspelare som är van att spela polskor, och de har inga förebilder att gå efter. Det är bara inom gammeldans som det lever kvar med gitarr och komp. Så man får konstruera någonting. Ett par gånger här på slutet har vi varit helt utan kompinstrument. Det har i och för sig varit lite nyttigt så får vi hålla takten själva. Om inte något annat komp är med på uppspelning så spelar jag dragspel. Som mest har vi tre gitarrer och två dragspel.

E: Det är en tillgång när det finns.

A: Ja, men man får prova sig fram till spelsätt. Spelmansrörelsen har varit väldigt fokuserad på att vårda det som är så gammalt som möjligt, att rädda gammellåten. När man började uppteckna folkmusiken i slutet av 1800-talet så var hambo,

schottis och polka ganska nya danser, så man räknade inte dem som folkmusik, utan det var polskor och gamla brudmarscher och möjligtvis vals som gällde. Jag har forskat i saken och det visar sig att vid sekelskiftet spelade man ofta gitarr och dragspel ihop med fiol. Att spela med korninstrument var någonting som fanns i slutet av 1800-talet och kring sekelskiftet, och det är det som lever kvar inom gammeldans. Många av de låtarna vi har idag kan ha spelats med korninstrument för 100 år sedan. Däremot kanske inte Orsapolskor för 150 år sedan.

E: I februari tror jag det var tog du upp det här med komp och harmoni.

A: Jag hade ambitionen att man ska förstå lite mer än bara melodislingor i musiken för det finns en anledning till varför melodislingor går som de går. Så jag försökte ta upp hela det här med harmonilära och ett enkelt sätt att kompa på fiol. Sen kan man

kanske fortsätta med att göra någon enkel andrastämman men man måste nog kunna harmonilärens grunder först. Vitsen var då att hjälpa folk att kunna förstå harmonilära, en hjälp till självhjälp. Jag tycker det hjälper när man spelar melodin också. Jag tänker ackord när jag hör en slinga och försöker följa den. Jaha, ett brutet D-ackord, då vet jag vilka toner jag ska ta, istället för att det bara blir en lång utantilläxa vilka toner man ska ta.

Men det visade sig att det var rätt komplicerat och var krångligt att förklara. Det pappret jag delade ut var väldigt komprimerat med fakta och kunskap. Så jag släppte det och har lagt det på is. Men vi kanske ska ta det vid separata tillfällen för dem som vill, för alla kanske inte vill.

Avlyssnat och redigerat av Eva Crona och Lasse Lidgren

Gilletts medlemmar berättar I

Här är som utlovats förra numret Anders Lindstrands andra artikel i ämnet:

Om blockflöjter och spelpipor, fortsättning.

FÖRST HELT KORT OM TVÅ OLIKA BORRNINGAR AV FLÖJTER

Flöjten eller spelpipan kan vara utformad som ett helt rakt rör, som man blåser rakt igenom. Detta kallas för cylindrisk borring.

En annan utformning är att centrumhåligheten är olika stor i början respektive slutet. Detta kallas för konisk borring. Lite lustigt är att det då är tvärt emot hur en trumpet är utformad. Flöjten eller spelpipan har sin vidaste del där man blåser in luften och den smalare delen längst bort.

Cylindriska blockflöjter brukar kallas för renässansmodell och de koniska för barockmodell.

Som jag berättade redan i förra numret av Gillaren, så är blockflöjterna helt kromatiska och i princip spelbara i alla upptänkliga tonarter. Detta gäller normalt inte för spelpiporna nedan. De har en bestämd tonart där de hör hemma. Vissa av spelpiporna kan även spelas i någon eller några

närliggande tonarter. Men de är ganska begränsade i detta avseende.

Artikelförfattaren med cylindrisk spelpipa. Foto: Inga Bergenmalm

CYLINDRISKA SPELPIPOR MED 6 FINGERHÅL AV ÄLDRE TYP

Den mest ålderdomliga typen av spelpipor är de, som är cylindriska och har 6 fingerhål. Den kanske mest kända svenska typen i denna grupp är den s.k. härjedalspipan, vilken spelades i levande tradition ända in på 1950-talet. På senare år har den återuppväckts och det finns nu flera riksspelmän på denna typ av spelpipa. Typen har troligen varit vanligt förekommande och jag har till exempel hittat en liknande på resa i Prag.

Lite teoretisk överkurs: En egenhet, som de mest ålderdomliga har, är att fingerhålen är placerade med samma avstånd mellan varandra. Detta kallas för dekorgrepp och innebär att spelpipan inte blir riktigt renstämd enligt våra moderna öron. Endast skalans fjärde och femte toner (kvarten och kvinten) brukar klinga helt rent. Spelpiporna har en annan temperering än den idag vanliga liksvävande tempereringen.

CYLINDRISKA SPELPIPOR MED 6 FINGERHÅL AV NYARE TYP

Den på Irland vanliga s.k. penny whistle eller tin whistle är cylindrisk men har fingerhålen placerade så den klingar rent enligt våra nutida öron. Jag har ingen vidare information om historiken bakom dessa pipor. De förekommer i flera storlekar och därmed i olika tonarter.

CYLINDRISKA SPELPIPOR MED 7 FINGERHÅL

Spelpipebyggaren Gunnar Stenmark och spelmannen Göran Månsson har vidareutvecklat Härjedalspipan och försett den med ett sjunde fingerhål och gjort fingerhålen så den går att spela med nutida temperering eller dekortemperering valfritt. Man behöver bara ta lite olika grepp med fingrarna för att få de olika effekterna. Upphovsmännen har delat på äran och givit pipan namnet Månmarkapipa.

KONISKA SPELPIPOR MED VARIERANDE ANTAL FINGERHÅL

Den kanske mest kända spelpipan är nog spilåpipan från Evertsberg i Älvdalen. Den har 8 fingerhål och de är så placerade att det uppstår en helt egen temperering, som ger en skala som är mycket lik moll, men ändå helt egen.

Spilåpipa är dialekt och betyder helt enkelt spelpipa översatt till nutida standardsvenska.

Sedan har jag ytterligare en annan spelpipa från någonstans i Dalarna med ytterligare en lite avvikande temperering. Den har bara 7 fingerhål.

Mästerbyggaren och spelmannen på klarinetten, spelpipa och kohorn, Walter Ramsby har tillverkat en behändig spelpipa stämd i g-moll. Den är utmärkt och spelbar tillsammans med fioler och andra nutida instrument.

MED DJURHORN SOM UTGÅNGSPUNKT

I ovan stående har bara behandlats flöjter/spelpipor i trä, men det förekommer flöjtkonstruktioner med djurhorn som utgångspunkt. Detta är dock väldigt ovanligt i vårt land. Kohorn från Sveriges landsbygd är nästan utan undantag konstruerade som trumpeteter med ett trumpetmunstycke i den smala änden. Detta är inte flöjter så de lämnar vi.

I länderna kring Alpena har man dock gjort ”flöjter” från gemshorn med anblåsning genom ett lock över den vida änden av hornet. Jag har bara träffat på sådana där man utgått från den nutida liksvävande tempereringen och de finns att köpa för dyra pengar i alla upptänkliga storlekar. Ursprungligen har de högst sannolikt varit stämde lite si eller så och varit försedda med varierande antal fingerhål, men idag har de fingerhål och grepp som en blockflöjt.

På grund av att gemshorn liksom kohorn är naturligt koniska så kan de placeras in i den gruppen av flöjter/spelpipor.

Mälarhöjden i oktober 2014

Anders Lindstrand

Gillets medlemmar berättar II: Rachel Pettersson

Varför börjar man bygga instrument?

Det är en mycket berättigad fråga – är det inte svårt nog att försöka spela dem?

I mitt fall började det hela oskyldigt nog med en liten harpbyggsats som jag hade kommit över billigt. Jag hade spelat harpa i flera år och tyckte att

byggsatsen verkade litet av en utmaning. Kanske för mycket av en utmaning – den blev liggande i en papperskasse tills maken och jag flyttade till Lohärad 1994. Det visade sig att en granne, Elof Edström (Loffe), hade byggt åtskilliga nyckelharpor och fioler. Visst skulle han kunna hjälpa mig med byggsatsen – jag fick också gärna använda hans verkstad som flera andra lokala amatörnickare. Sagt och gjort, efter några månader var harpan, en enkel låda i plywood, slipad, hoplimmad och lackad. Med sina 22 strängar blev den en knäharpa

som är fullt spelbar ännu idag – jag lånar ut den till bekanta som vill pröva på att spela harpa.

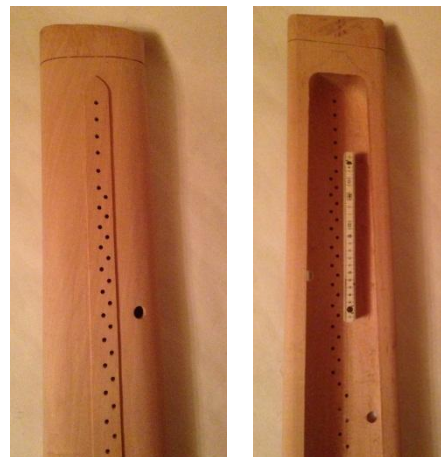
Men när man väl blivit biten går det inte att sluta instrumentsnickra – nästa ansats blev med en ritning på en lite större harpa och virke som jag fick från några snälla grannar. Almen hade kapats i tro att den hade almsjuka, men visade sig vara fullt frisk så en del kunde omvandlas till en harpa. Resonanslådan var återigen lådformad, med en lock av finvuxen gran från stockarna i en hundraårig ladugård - som ger en mycket bra ljudkvalité. Tyvärr innebär den djupa halsformen att virket spricker - så det är snart dags för andra reparationsomgången. En harpa har beskrivits av en klok byggare som "en konstruktion för att bryta isär trä" – inte helt orimligt med tanke på att det blir en kraftig snedbelastning då alla strängar kommer från samma sida av halsen – och sprickor är tyvärr en vanlig konsekvens.

Första harpan: 70cm och 22 strängar, Valnöt och plywood

Andra harpan: 120cm, 29 strängar, Alm, björk och gran

*Detalj från tredje harpan
Ca 150cm, 54 strängar, lönn
Kopia på en dubbelsträngad Renaissansharpa
enligt beskrivning från Tim Hobrough i Skottland.
Resonanslådan är utmejslad från ett enda trästycke.
Den kommer att bli klar vilket decennium som helst.....*

Sedan kom det riktigt farliga – Loffe tyckte att jag som bor i Uppland och är road av att snickra borde fundera på en nyckelharpa. Otänkbart – jag hade aldrig spelat ett stråkinstrument och är dessutom vänsterhänt, väldigt vänsterhänt – det finns ingen möjlighet att min högerhand någonsin skulle lära sig att hantera en stråke. Inget problem, tyckte han, vi vänder bara på ritningen. Så efter fem år, mycket tålmod och slippapper, blev det en nyckelharpa. Inte måttligt stolt lämnade jag in den till bedömning

på nyckelharpsstämman i Österbybruk 2007. Domen var förödande "Mycket tung, testa att färgsätta, ansluter till den modell som förekom inom studiecirkel på 70-talet" (inte så konstigt eftersom jag hade använt Lars Bäckströms ritning). Tonkvalitet 2 (mindre god). Spelteknisk funktion : svårbedömd (ingen av de fem personer i juryn vill pröva att spela en vänsterharpa). Estetisk helhetsintryck 1 (undermålig – de tyckte alltså att min fina nyckelharpa var ful!).

Det gav naturligtvis revanschlust. Min andra harpa blev klar 2012. Den var byggd efter en modernare ritning (Sören Åhkers) med ett skuret lock, vissa knavrar i ebenholz och stränghållare i jakaranda. En egen uppfinning var att rationalisera bort den fula gitarmekniken och använda cittraskruvar för att ge en mer kompakt hals. Bedömningen blev kart bättre :Ljudkvalité 3+ (godkänd+) Spelteknisk funktion 4 (mycket god!) Estetiskt intryck 3- (avdrag för cittraskruvar, det skurna locket och en liten miss att stämskruvarna tar i varandra). Så nu har jag börjat på nyckelharpan nr 3 som jag naturligtvis hoppas blir ännu bättre.

Men tyvärr när man väl byggt färdigt sitt instrument är det inte självspelade – då börjar nästa utmaning att få det att låta som det ska. Det tar visst en livstid.....

...och snart tredje nyckelharpan

Text och foton: Rachel Pettersson, Lohärad

Första...

Andra...

Blinda Petter (Per Olsson, 1814 – 1892)

För 200 år sedan föddes han, bergslagsspelmannen Blinda Petter. Bergslagernas Spelmansgille firade detta med konsert och folkmusikfest på en välbesökt spelmansstämma på gruvbacken i Stripa gamla gruvmiljö 19 juli.

LITE HISTORIK

Per var fiolspelman och sitt tillnamn fick han på grund av en olycka vid 6 års ålder då han fick kalk i ögonen och blev blind. Pers läromästare var den legendariske Bergslagsspelmannen "Futter-Petter", Per Jansson Lindstedt (1796-1854). Efter denna anses Blinda Petter vara Bergslagets främsta spelman.

Blinda Petter hade många lärjungar. Främst Johan Wilhelm Magnusson och Arvid Pettersson från Guldsmedshyttan. Arvid Pettersson berättade att när han skulle spela till dans med Blinda Petter, brukade han hämta gubben, slänga upp honom på ryggen och gå till spelstugan och efter avslutad spelning bära hem honom igen.

ANDRA SAMTIDA PER OLSSON

Blinda Petter var inte den enda storspelmannen med namnet Per Olsson under 1800-talet. Man kommer osökt att tänka på Pekkös-Per Olsson från Bingsjö och det gjorde även arrangörerna och tog kontakt med gamla bekanta från Täby Spelmansgille där det spelas mycket Pekkös-Per. Frukten blev ett spännande samspel mellan Bergslagernas Spelmansgille och en kvartett från Täby Spelmansgille som tillsammans spelade låtar av 2*Per Olsson. Det fanns många musikaliska beröringspunkter i de två Per Olssonernas låtar kunde vi i publiken konstatera.

SPELMANSSTÄMMAN MED FÖRSTÄMMA

Det hela började med förstämman på fredagskvällen i vackert väder i trädgården hemma hos Ove Magnusson och Elisabeth Nilsson. God grillning, trevligt småprat och repetition av allspelslåtar.

Stämman på lördagen inleddes med lite tveksamt väder, men det blev bara bättre under dagens gång. Allspelet leddes på ett avslappnat sätt av spelmansgilletts spelledare, Kajsa Karlsson. Efter avslutad allspel träffar jag en gammal bekant från SSG, Olle Westholm. Han har en släktgård i närheten och tvekade inte att komma och spela.

Dagen fortsatte med buskspel och scenprogram och det serverades ärtsoppa från militärt fältkök (bästa sättet att laga ärtsoppa), utmärkt öl från det lokala mikrobryggeriet samt gott kaffe med dopp. Gott om plats för buskspel.

Flera tillresta spelmän/kvinnor som alla var belåtna mot dagens slut. Alla önskade att detta skulle bli en ny tradition. Vi får verkligen hoppas att bergslagernas spelmansgille orkar med ett sådant kraftprov igen. Kanske SSG då kan representeras av fler än 2 spelmän/kvinnor.

EXTRA PÅHUGG

På söndagen skulle Bergslagernas Spelmansgille stå för underhållningen vid en lokal byfest i Vintermossen och dit fick jag också hänga med och även spela med i en av låtarna vilket var riktigt skojigt.

EPILOG (EFTERSKRIFT)

Vad i hela fridens namn hade jag där att göra och hur har jag hittat till Stripa? Bra fråga med ett långt svar: Jag spelar musik från renässans och medeltid i ett gäng långt borta i Värmland och i gruppen ingår två spelmän från Lindesberg, Curt och Jeanette Lindmark. Dessa två trevliga spelkamrater var med och ordnade med ovan omtalade spelmansstämma. Eftersom Stripa anlades med kungligt brev från Gustav Vasa och vi hade några låtar från Kung Göstas dagar med kunglig anknytning på repertoaren, så ombads vi göra ett litet framträdande med vår blandade ensemble; blockflöjt, spelpipa, säckpipa, silverbasharpa, kromatisk nyckelharpa, rebece mm. Och sedan är det ju alltid kul med en spelmansstämma.

Sedan har det med släktforskning att göra. Släkten på min pappas sida har i många generationer bott i Öskevik nära sjön Usken, inte långt från Guldsmedshyttan. Min farfar lämnade området runt sekelskiftet 1800/1900 för att flytta till Stockholm och bli lokförare vid Stockholm Westerås Bergslagets Jernveg (SWB). Därav mitt stora intresse för spelmansmusiken från Bergslagen. Och jag tycker nog att området är något underrepresenterat i vår repertoar inom SSG.

Mälarhöjden i oktober 2014

Anders Lindstrand

OLOF LARSSON - SVERIGES EGEN STRADIVARIUS

Text: Magnus Carlegrim. Källa: Carlegrim, Erik: Olof Larsson – bonden som byggde fioler (Östra Skrukeby Hembygdsförening, Serien Uppsatser, 1996)

Att italienaren Antonius Stradivarius har byggt världens bästa fioler är väl allom bekant, men att Sveriges svar på Stradivarius skulle vara Olof Larsson, bonden från öschöttiska Östra Skrukeby, är det säkert inte så många som känner till. Jag härstammar från bygden och har förmånen att spela på en av Larssons fioler. På två söndagsträffar i höst har jag kortfattat berättat om Larsson, och nu kommer en sammanfattning här i Gillaren.

Nu är det varken skribenten eller rubriksättarna på Gillaren som är skyldiga till rubriken ovan, utan rubriken fanns i tidningen Land den 7 januari 1983. En av dåtidens svenska fiolkännare, Sören Ekebjörns i Ludvika, hade ett helt tidningsupplag om denne märklige man från den lilla socknen öster om Linköping. Ekebjörns hade strax innan råkat på en Larsson-fiol, men visste då inget om denne man. Efter en fråga i tidningen svarade min pappa Erik och min farbror Sten oberoende av varandra. De var uppvuxna på gården Torp i Östra Skrukeby, där Larsson någon generation tidigare hade bott och verkat. Sedan nystades historien upp och Larsson fick till slut sin välförtjänta berömmelse! I maj 1983 kom också Ekebjörns till Östra Skrukeby och genomförde en minneskonsert i kyrkan med Ludvika kammarorkester. De fyra soliststämmorna spelades då på Olof Larsson-fioler.

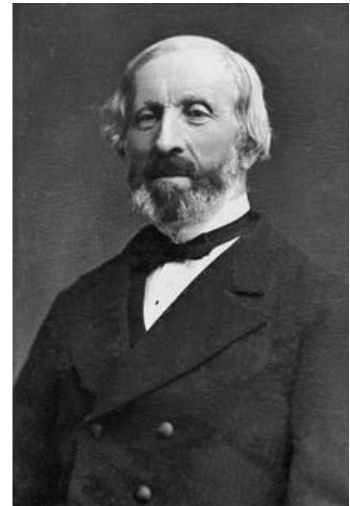
Olof Larsson föddes år 1805 i Vånga socken, som ligger norr om sjön Roxen. I sin ungdom tjänade han sedan dräng på gårdar söder om Roxen. Där träffade han Maria Christina Andersdotter, piga på gården Idingstad. Efter att ha gift sig 1832 flyttade paret till gården Torp i Östra Skrukeby. Men granngården Valstad blev snart till salu, och Olof Larsson hade sparat ihop tillräckligt för att kunna köpa

gården 1834. Larsson hade sinne för affärer och efter diverse turer i fastighetsbranschen så blev han även ägare till Torp 1869. På Torp bodde Larsson till strax efter sekelskiftet, då han flyttade tillbaka till Valstad. Han avled 1906 och blev alltså 101 år gammal.

På ledig tid byggde alltså Olof Larsson fioler. Det var alltså långt ifrån hans huvudsyssla – han var storbonde och en aktad man i bygden som ofta anlätades för offentliga uppdrag. Men fiolbyggandet måste ha tagit en hel del tid i anspråk eftersom han byggde minst

315 fioler! Alla de här fiolerna finns inte kvar – väckelserörelsen tog säkert hand om en hel del – men det finns ett 45-tal kända instrument. Min fiol har nummer 225 på fioletiketten och är byggd 1883.

Larsson var då 78 år gammal, och kom alltså att bygga ytterligare 90 fioler efter det. Den äldsta kända – alltså nr 315 – är daterad 1895 då Larsson var 90 år gammal. Ekebjörns skrev i Land att Larsson är ”en av 1800-talets märkligaste fiolbyggare” och att ”tonen i hans instrument är lika delikat som basbjälken, f-hålen och behandlingen av virket från den egna gården”. Instrumenten kanske ändå inte når upp i Stradivarius-nivå – de är ju trots allt byggda av en

bonde och amatör – men jag trivs mycket bra med min nr 225!

Olof och Maria Christina fick fyra barn. Äldste sonen Adolf föddes 1833, Wilhelm 1836, Anna Matilda 1842 och Axel 1846. Av dessa kom åtminstone Adolf och Axel att tidvis ägna sig åt fioler och fiolspelande. Båda kom att bosätta sig på olika gods i Uppland och Södermanland, men flyttade på ålderns höst (1904 respektive 1913) tillbaka till Valstad. Adolf kom att bli dubbel svärfar till den berömde konstnären Bruno Liljefors eftersom Liljefors först gifte sig med Adolfs dotter Anna och sedan – efter en skilsmässa – med Adolfs dotter Signe. Bruno och Signe Liljefors fick sedan sonen Lindorm, som också kom att bli en berömd konstnär. Lindorm Liljefors var således Olof Larssons barnbarnsbarn. Olof Larsson yngste son Axel var intresserad av sjöfågeljakt som han ägnade sig åt tillsammans med sin brors svärson Bruno Liljefors och dennes bekanta Albert Engström och Carl Cederström. Det resulterade i en tillverkningsindustri av s.k. vettar – lockfåglar som placerades ut i samband med jakten – sedan han flyttat tillbaka till Valstad. Axel byggde också fioler och fick diplom på Stockholmsutställningen 1897 för sitt kunnande.

Min pappa var yngst av syskonskaran på Torp, och det var äldste sonen Sten som tog över jordbruket. I Valstad växte Stens blivande hustru upp. De två äldsta barnen i det äktenskapet – således mina kusiner – kom att hamna på respektive gård. Nyligen sålde änklungen efter kusinen i Valstad gården, och i samband med denna försäljning återupptäcktes en låda med tillhörigheter från den Larssonska familjen. I lådan fanns i huvudsak dokument och räkenskaper – Olof Larsson var en mycket noggrann person – men även två notböcker! Den ena märkt ”Noth bok för Vjolin, Idingsta”, daterad 1852 och 1853, kan hänföras till Olof själv (kom ihåg att Larssons hustru kom från Idingstad!),

medan ”Walser & polkettas composé par Ad. Olofsson” (1856 och 1858) självklart har tillhört sonen Adolf. Nu kan de Larssonska fiolerna äntligen spela sin ursprungsrepertoar! I huvudsak rör det sig om polskor (”polonesse”) av östsvensk slängpolskekaraktär, men det finns också valser och några polkor. En del melodier är väl kända från andra källor, medan andra är nya bekantskaper. Nyuruppförandet kom att genomföras på Östra Skrukeby hembygdsförenings nationaldagsfirande den 6 juni 2014, då övertecknad tillsammans med riksspelmannen och Gilllesmedlemmen Arne Blomberg (hembygdsföreningens Olof Larsson-expert och boende i trakten) spelade och berättade. Några av de äldre sockenborna kunde också berätta att de i sin ungdom träffade yngste sonen Axel på Valstad.

Artikelförfattaren presenterar och spelar Olof Larsson-låtar. Foto: Lasse Lidgren

På två av höstens söndagsträffar i Gillet har jag spelat några av låtarna i nothäftena och berättat om Olof Larsson och hans fioler. Jag har också inkluderat några av låtarna i mina dansspelningar för Akademiska Folkdanslaget. Förhoppningsvis kommer det fler tillfällen att sprida den Larssonska musiken!

Magnus Carlegrim

SPELMÄN UTAN GRÄNSER, SUG

Jag är litet orolig för att jag här kommer att skriva mera om mig själv än om bakgrunden till SUG. (Som skåning skryter jag aldrig – jag bara säger som de' e'.)

När Margaretha Mattsson flyttat från Danderyd och därmed lämnat MOS:et (Margaretha och

Spelmännen) försökte vi fortsätta så gott vi kunde. Vi var några tappra fiddlare, som kallade sig DANDERYDS SPELMÄN. Vi till och med arrangerade en spelmansstämma under namnet. Sätrestämman vid kyrkan (då kapell) i det SÄTRA, som ligger i västra delen av Danderyd. Det blev mest jag som jobbade med det. Småningom blev alla äldre (utom jag?!), men Sätrestämman överlevde några år. Därefter kände jag starkt behov

av lagets förnygring. Det gick ganska bra ett tag: Fyra ungdomar i 10-årsåldern, två flickor och två pojkar (snacka om könskvotering - redan då). Båda flickorna hette Elin, men som tur var kunde de kallas för Blå-Elin och Brun-Elin på grund av ögonfärgerna. Vi fick den ena spelningen efter den andra, när vi väl var lite varma i kläderna. En av våra ”kunder”, dvs. som anlätade oss var ”Fatima Unionen”, bestående av välgörare, som bland annat bjöd behövande på mat m.m. Givetvis tog vi inte något arvode för våra uppträdanden med min motivering: ”Ni ställer upp ideellt, det vill vi också göra – dessutom tycker vi det är roligt att spela fiol”. Vi spelade för Fatima Unionen nästan varje vecka ett bra tag. Småningom tyckte vi att det blev lite tjatigt att ”bara” spela folklåtar, så jag varierade med att sjunga Edvard Persson-visor (jag hade åtminstone dialekten!). Plötsligt upptäcker jag en lös vovve. Mopsen o jag sprang runt och lekte medan jag sjöng En liden vid kanin. Man kan ju inte ta betalt för att ha så roligt! Men rätt vad det var så sa ’ ”chefen” Sam i alla fall:

-Vi har bestämt att vi vill ersätta er!

-I så fall kommer jag att sätta in beloppet oavkortat på Läkare Utan Gränser (LUG:s) konto. Vi fick hela 5000 kronor! Det kändes skönt att få sätta in pengarna till LUG!

Artikelförfattaren med insamlingsbössa. Foto: Inga Bergenmalm

Min Mamma, Astrid Larsson (vi syskon bytte namn till Lyngå) var aktiv i ett sällskap, startat en gång av prästen Märten Werner. Detta, U-laget, samlade in medel varenda lördag i Malmö just där Södergatan mynnar ut till Gustav Adolfs Torg. Pengarna gick oavkortat till Lutherhjälpen (”Afrikas Horn” m.m.). När jag var i Malmö för att hälsa på Mamma fick jag vara med och spela fiol ända tills Mamma var slut vid 104 års ålder. De

snälla människorna i U-laget påstod att det kom in mer pengar när jag var där och spelade.

Att violinera är härligt! Kan det dessutom ge resultat blir det inte sämre!

”Med blodad stråke” spelade jag lite varstans och fick in lite till LUG, dock inte så mycket!

Men så flög det i mig att jag skulle entusiasmera några spelkompisar att spela in pengar – lite mer systematiskt, men ändå sporadiskt – till LUG.

Spelmän utan gränser under insamling. Foto: Mikael Wahlberg

Vår första spelning, 2014-01-26 gav blygsamma 995 kr. Men sedan har det gått undan!

Gänget bestod av några medlemmar i Stockholms Spelmansgille, men inte enbart så vi måste hitta på ett eget namn på vår grupp. Eftersom vårt mål var att få in så mycket pengar som möjligt till Läkare Utan Gränser, föll det sig naturligt att vi kallade oss Spelmän Utan Gränser, kortare SUG.

Senaste, inte sista (se nedan), framträdandet gav 5221 kronor – på halvannan timme! Det händer då och då att vi till och med får 500-kronors sedlar!

Hitintills har vi överfört drygt 42000 kronor från SUG till LUG!

En av oss ringde hem till sin man:

- Hej, Älskling, jag har fått ett sugmärke!
- Av vem då?
- Av Lennart!

Detta kräver följande förklaring: Någon (OK, det var jag) kom på idén att göra en medalj att bäras av trogen medlem i SUG.

Artikelförfattaren med egenhändigt utformad medalj. Foto: Lasse Lidgren

Så kom alltså detta SUG-märke till. Se bild!

Tack för mig

Lennart Lyngå

/SUGare/

Några SSG:are och SUG:are. Foto: Lasse Lidgren

Spelmän Utan Gränser samlar in pengar till Läkare Utan Gränser. Foto: Mikael Wahlberg

JUBILEUM

Mycket har hänt under Gillets sjutti år
 Tiden mellan Fjädern och Vasa Real har satt sina spår
 Gammal rivalitet som präglade kulturen då har ebbat ut
 Kampen mellan Hälsingar och Dalmasar har sedan länge tagit slut
 Nu är det glädjen att spela som vi alla delar
 Kända namn har präglat vår historia har vi sett
 Stora spelmän har vuxit här och både fått och gett
 De har genom Gillets rullor passerat
 En tid har de här huserat eller till och med regerat
 Framförallt har de bidragit med sitt rika arv av låtar
 Som vi minns med våra flitiga stråkar
 Kända spelmän i all ära
 som vårt kulturarv fått bära
 Jag tänker att framtida spelkultur
 förstås är vad vi spelar, hur ofta och hur
 men också hur vi umgås och låter oss vara
 just den vi är i vår brokiga skara
 Jag tänker att framtiden formar vi nu
 i varje stund både jag och du

Cecilia Linden

Gott Nytt Spelår

önskar Gillaren